

DARCY COATES

PŘÍZRAČNÝ FOTOAPARÁT

přeložila Šárka Králiková

PŘÍZRAČNÝ FOTOAPARÁT

GHOST CAMERA

Copyright © Darcy Coates 2024

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026

Cover © Martin Kopecký 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7223-0 (pdf)

DARCY COATES

PŘÍZRAČNÝ FOTOAPARÁT

přeložila Šárka Králíková

FOBOS

Obsah

Poznámka autorky	5
Přízračný fotoaparát	9
Platba za mrtvé	97
Ptáci smrti	109
Dům na Boxwood Lane	134
Běh k majáku	141
Ostatky	160
Nezkrocené věci	167
Katedrála	206
Krabice s kazetami	213

Poznámka autorky

Jádro této sbírky, povídka *Přízračný fotoaparát*, není nové. Vlastně je to jeden z prvních příběhů, které jsem kdy napsala. Pamatuju si, jak jsem tím procesem klopýtala a snažila se naučit celý zástup nových dovedností – tvůrčí psaní, redakce, tempo, vypravěčský styl, rozvoj postav, dialogy. Všechno pro mě bylo zbrusu nové a zároveň odstrašující i vzrušující.

Redakce tohoto příběhu mi zabrala něco málo přes sedm měsíců. Každou verzi jsem si vytiskla ve stožích papíru, na které jsem se pak vrhala s červenými propiskami a žlutými zvýrazňovači, zatímco jsem se hrbila u konferenčního stolku svých rodičů. (V dnešní době už všechny revize provádím digitálně a s úlevou můžu říct, že mi obvykle zabere mnohem méně než sedm měsíců.)

Jakmile je příběh hotový, opravdu se snažím, abych se na něj už nikdy ani nepodívala. Bojím se, že bych odhalila věci, jež bych si přála změnit. A co by se stalo pak? Buď bych se trápila vědomím, že v jedné z mých knih je chyba (strašlivé, nesnesitelné), nebo bych cítila nutkání znovu ji přepsat. Můj život by se proměnil v sisyfovský cyklus procházení každého starého titulu, od prvního do posledního, jen abych na konci mohla začít znovu.

A proto mám jedno pravidlo: jakmile je příběh vydaný, končím s ním – odkládám ho do metaforického trezoru a už nikdy jej znovu kriticky nezkoumám. Jako dítě, které v koutě pokoje zahlédne příšeru, zavírám oči a říkám si, že pokud ty problémy nevidím, tak neexistují.

Staré příběhy proto v mojí mysli nabývají mytické podoby. Pamatuju si příběh a jednotlivé postavy, ale jak jsem o nich psala? Odvedla jsem dobrou práci, nebo bych se za ni styděla, kdybych se na ni podívala znovu?

Přízračný fotoaparát je jedním z mých nejstarších příběhů, a proto se nejvíce proměnil v mýtus. A ne dobrým způsobem. Považovala jsem ho za nemotornou, hřmotnou bestii s nevyváženým krokem. Byla to zrůdná a děsivá příšera, již se tahle nebohá autorka nepostavila čelem od chvíle, kdy ji před deseti lety stvořila.

A přesto nějak zůstala mezi těmi nejoblíbenějšími. Když se v knižní podobě vyprodala, občas, ale vytrvale mi přicházely e-maily s dotazem, kde by se dala sehnat. Když jsem se čtenářů ptala, zda mají nějaká přání, stále znovu opakovali, že chtějí, aby se vrátil *Přízračný fotoaparát*.

A tak jsme se s mou redaktorkou domluvily a do edičního plánu zakomponovaly i redigovanou verzi *Přízračného fotoaparátu*. Ve strachu, že krátká povídka pochybné kvality bude pro všechny zúčastněné hořkým zklamáním, jsem svého nakladatele prosila, aby mi dovolil přepsat ji a vydat jako součást sbírky.

Potom jsem se přinutila otevřít ten trezor s dřívějšími rukopisy a poprat se s příšerou uvnitř.

A... *Přízračný fotoaparát* nebyl tou hřmotnou bestií, o níž se mi zdály noční můry.

Měl své chyby, to jistě. Každý začínající spisovatel občas něco zkoní. Ale mé obavy – že příběh bude tak otřesný, že

ho budu muset celý rozebrat a v podstatě napsat znovu od píky – se nenaplnily. Vlastně na něm bylo něco celkem výjimečného. Byl to můj první opravdový příběh, do něhož jsem nalila takřka nelidské množství nadšení a radosti. A ty emoce přetrvávaly i po letech. Proto jsem se rozhodla, že *Přízračný fotoaparát* ponechám co možná nejvíc v originální podobě.

Nové úpravy zabraly mnohem kratší dobu než těch sedm měsíců, jež jsem nad textem strávila poprvé. Přepsala jsem některé matoucí věty. Uhladila jsem několik pasáží s nevyrovnaným tempem a opravila jsem tu část, kde se v polovině odstavce mění perspektiva. Ovšem *Přízračný fotoaparát*, který držíte v rukou, je prakticky totožný s původním vydáním.

V mnoha ohledech mi tento první příběh připadá úplně jiný než romány, které píšu teď. V jiných ohledech je to jako návrat domů.

Možná se za tím skrývá nějaké ponaučení. Možná bych mohla nahlédnout pod obálku i některých jiných titulů. Kdo ví, třeba se jich po utkání se svou nejstarší prací už nebudu tolik bát.

Ne. V žádném případě. Ten trezor zůstane zamčený. Tak je to správně.

S láskou
Darcy

Přízračný fotoaparát

1

Jenine brala schody majáku po dvou, její štíhlé nohy je hltaly jako nic. Vzduch tu byl chladnější, skrytý před letním sluncem, a tlusté kamenné zdi tlumily zvuky svatební hostiny.

Chtěla se dostat až nahoru a vyfotit svatebčany dřív, než budou krájet dort. Nebyla oficiálním svatebním fotografem, ale ten najatý chlápek pořizoval jenom aranžované, strojené snímky. Kdyby se jí podařilo udělat pár opravdu přirozených fotek, mohla by Heleně jako dárek připravit album, než by se kamarádka vrátila z líbánek. A fotka z vrcholku majáku by byla dokonalá na obálku.

Když se Jenine dostala až nahoru, byla zadýchaná, ale nadšená. Poklop už byl otevřený, a tak jednoduše vklouzla do místnosti nahoře. Všechny povrchy pokrýval podivně gumovitý prach, prolutý solí z větru vanoucího přes útes, takže se jí boty lepily k podlaze.

Uprostřed plošiny bylo zavěšené nyní zhasnuté světlo zabírající většinu místnosti, kolem zůstal jen úzký kamenný průchod. Po pás vysokou cihlovou zídku pravidelně přerušovaly nosné trámy, mezi nimiž se Jenine naskýtal dokonalý výhled na svatební oslavu hluboko pod ní. Chvíli

přecházela sem a tam, aby našla dobrý úhel, poté svatebčany vyfotila. Když couvala, botou narazila do něčeho malého a pevného.

Někdo tam zanechal černobílý polaroid. Soudě podle toho, jak byl ušpiněný, se ho nikdo nedotkl už léta. Jenine přístroj zvedla a opatrně si ho prohlížela. Kromě toho prachu vypadal v dobrém stavu. Ze zvědavosti pozvedla fotoaparát k oku, namířila ho na svatební hosty a vyfotila je.

K její radosti krabička cvakla, zavrňela a vyplivla černobílý čtvereček. Jenine si ho zastrčila do kapsy, aby se snímek mohl vyvinout, přehodila si popruh polaroidu kolem krku, pořídila další fotku svým digitálním foťákem a pak honem seběhla dolů ze schodů.

Otevřela dveře u paty majáku a zarazila se. Cestu jí blokoval postarší, kysele vyhlížející muž. Obličej měl ošlehaný a pokrytý šedým strništěm, oční víčka tak těžká, že zorničky pod nimi skoro neviděla.

„Neměla byste chodit nahoru,“ řekl hlasem, který zněl, jako když přejíždíte po brusném papíru.

Jenine se rozpálil obličej. „Omlouvám se, nevěděla jsem, že se tam nesmí. Jenom jsem chtěla něco vyfotit –“

„Není to bezpečné,“ pronesl s kamenným výrazem. „Před pár lety odtamtud spadl malý chlapec. Zemřel.“

„Aha,“ zašeptala. Vzhledla až k vrcholu věže a po zádech jí přeběhl mráz. Existovalo jen jedno místo, odkud by někdo mohl spadnout: z ochozu kolem světla, z něhož Jenine pořizovala fotky. Nejspíš stála přesně tam, kde to dítě prožilo své poslední okamžiky.

Znovu sklopila zrak a zjistila, že ten postarší muž už se šourá pryč, směrem ke správcově chatce za kostelem. „Omlouvám se!“ zavolala za ním, ale pokud ji slyšel, nedal to nijak najevo.

Jenine se rozběhla zpět k ostatním hostům, dorazila právě včas, aby stihla vyfotit rozkrojení dortu. Zatímco čekala, než obsluha rozdá talíře, dotkla se polaroidu zavěšeného na svém krku. Přemýšlela, jestli nemohl patřit tomu chlapci. Z toho pomýšlení se jí dělalo nevolno, a tak si foťák stáhla z krku a schovala ho do kabelky.

Než se vrátila domů, kde ji přivítaly tři rozmrzele mňoukající kočky, byla už tma.

„Já vím, já vím,“ zašeptala, když rozsvítila a brodila se mezi těmi naříkajícími šelmami, jež se jí otíraly o nohy. „Ani já bych nechtěla být celý den sama. Co kdybych vám dala něco dobrého na zub, abych vám to vynahradila?“

Nabrala jim z konzervy tři misky krmiva a odešla do svého pokoje převléknout se. Na svatbu se oblékla neformálně, ale i tak bylo příjemné vyklouznout z poněkud příliš těsných džínů a natáhnout si pyžamové kalhoty. Než džíny odhodila do koše na prádlo, honem prohmatala kapsy, jestli v nich nezůstaly nějaké kapesníčky nebo zatlouané mince.

„Hm,“ zamumlala a vytáhla polaroidový snímek. V ruchu na svatbě na něj úplně zapomněla.

Ten snímek nebyl špatný. Byl zrnitý a měl trochu zkreslené barvy, což je pro polaroid typické, ale svatební hostina byla vidět víceméně zřetelně. Jenine napůl očekávala, že se film po tak dlouhé době zkazil.

Usmála se a připíchla fotku na nástěnku nad svojí postelí. Už na ní měla celou sbírku šťastných vzpomínek: dopisy, fotky a nejružnější suvenýry, vlakové jízdenky z výletu do hor za svými výstředními svobodnými tetami nebo

vstupenky do zoo, kde s nejlepší kamarádkou Bree celé odpoledne pozorovaly tučňáky. To vše jí viselo nad hlavou, aby měla hezké sny.

Tři kočky, které už dojedly svou večeři, po jedné vešly do ložnice a zabraly si své místo na prošívané dece. Jenine se rychle osprchovala a zalezla si do postele mezi ta teplá klubíčka srsti.

Zdalo se jí o té fotce. V její mysli byla dokonale ostrá: šťastná nevěsta visící na paži svého ženicha a povídající si se svým otcem. Shluk žen shromážděných u stolu s nápoji, všechny už na hraně opilosti. Profesionální fotograf aranžující družičky do řady před svatebním dortem.

A v popředí snímku stál malý chlapec. Po zkrouceném obličejí mu stékala krev, protože horní část lebky měl celou rozdrčenou. Zíral vzhůru, přímo k fotoaparátu, který kdysi vlastnil, jako by si ani neuvědomoval, že se za ním slaví. Jeho oči byly ostřejší a jasnější, než jak by je dokázal zachytit kterýkoli moderní přístroj. Byly úplně bílé, zbažené duhovky i zorniček.

Probudila se s přidušeným zalapáním po dechu. Popadla peřinu, čímž vyrušila nejbližší kočku, která zívla a převálila se. Jenine se několikrát nadechla a začala si uvědomovat, kde je. Poté se natáhla k lampě na nočním stolku.

Ta fotografie byla přišpendlená na nástěnce přímo nad její postelí. Opatrně ji uvolnila a pozvedla ke světlu. K její úlevě tam chlapec nebyl. Nevěsta s ženichem si povídali s jejím otcem, ženy si vychutnávaly uvolňující moc šampaňského a fotograf pořád naháněl družičky do řady – ale nikde žádný chlapec.

Jenine zhluboka vydechla a promnula bradu své největší kočky, jež jí hnětla stehno. Něco na té fotce však rozhodně *bylo* špatně. Pozvedla ji, mhouřila na ni oči a snažila se rozeznat detaily.

Snímek byl tak zrnitý, že si toho zpočátku nevšimla, ale mezi shromážděnými hosty postávaly bledé postavy. Celkem jich napočítala šest. Některé byly částečně zakryté lidmi nebo stoly a jiné přistoupily až k oslavencům, jako by se chtěly připojit k jejich rozhovorům.

Jenine přejela prstem po nejzřetelnější postavě, pokoušela se ji pochopit. Ta žena byla průhledná, vypadala skoro jako obláček kouře ve tvaru člověka.

A potom spatřila sedmou postavu. U jednoho z keřů ohraničujících trávník u kostela se krčil malý chlapec, kolena přitažená až pod bradu a paže ovinuté kolem nich. Byl tak dobře schovaný, že z něj byla vidět vlastně jen hlava, obrácená k majáku.

Jenine odhodila fotku na noční stolek a vylezla z postele, přičemž se snažila znovu nevyrušit kočky. Vzala si župan, vklouzla do bačkor a podívala se na hodiny. Bylo po čtvrté ráno. Příliš brzy na to, aby zavolala Bree.

Odešla do kuchyně a cestou rozsvěcela všechna světla. Pustila i rádio a na sporáku si ohřála trochu mléka, potom se posadila na hranu dřevěné židle, nejistýma rukama sevřela hrnek a čekala na svítání.

Bree otvírala o dvě hodiny dříve než všichni ostatní majitelé obchodů, které Jenine znala. Breeino květinářství nazvané Rosie Posy bylo maličkatým rohovým obchůdkem v srdci jejich městečka. Bylo malé, ale zářivě osvětlené

a přetékající kyticemi a krabicemi s květinami. Bree se vzdala vysoké školy a využila své úspory a především podstatnou půjčku od rodičů, aby si krámek mohla otevřít už v devatenácti letech. Dařilo se mu vcelku dobře, dost na to, aby stíhala splácet účty a mohla si dovolit asistentku na částečný úvazek, Ninu.

Když Jenine rozrazila dveře, do nosu ji udeřilo typické aroma pylu a mízy smísené s květinovými vůněmi. Bree už stála za pultem a chystala doma vypěstované kopretiny, zatímco čekala na dovážku čerstvých květin, jež si objednávala každé dva týdny.

Jenine a Bree byly neobvyklé nejlepší kamarádky. Jenine byla samotářská a zádumčivá, Bree zase hlučná a aktivní. Jenine byla (podle svého názoru nehezky) vysoká a hnědé vlasy nosila dlouhé a rovné, zatímco Bree byla drobná, plnoštíhlá a černé, na straně vyholené vlasy si často obarvovala pestrými melíry. To ráno v nich měla růžové pruhy.

Jakmile ji Bree zahlédla, široce se zazubila. „Dobré ráno, holka! Včera jsem tě neviděla na svatební afterparty.“

„Promiň, byla jsem unavená. Byla to zábava?“

„Na to vem jed. Co by mohlo být zábavnější než dívat se, jak Vince při ploužáku zvrací na Tiffany?“ Bree se spiklecky předklonila. „To se totiž nepopíratelně stalo.“

„Fuj. Vidiš? To je přesně ten důvod, proč na večírky nechodím.“

„Očividně máš rozbitý měřič zábavy.“ Bree ukázala nůžkami na stoličku a naznačila Jenine, aby se posadila. „Když už mluvíme o věcech, co tě obvykle nebaví, proč jsi vzhůru tak brzy?“

Jenine si přitáhla stoličku a posadila se k pultu naproti Bree. „Vlastně jsem ti chtěla ukázat fotku, kterou jsem

pořádila včera na Helenině svatbě. Jsou na ní nějaké divné věci.“

Bree dál upravovala kopretiny, otrhávala listy a zastřihovala stonky. „Divné jako k popukání, nebo divné jako strašidelné?“

„Strašidelné. Rozhodně strašidelné.“

„Paráda,“ řekla Bree. „Tak se na to podíváme. Ou, pěkný úhel. Kam jsi to utekla?“

„Na maják,“ vysvětlila Jenine a dívala se, jak Bree studuje snímek, čekala, kdy si všimne těch bledých tvarů.

„Zatraceně, holka, to byl chytrý nápad. Hele, tady jsem já!“ Bree zabodla prst na oranžovočervenou skvrnu kousek od nevěsty.

Jenine se nutila k trpělivosti. „Všimla sis něčeho zvláštního?“

„To si piš. Proč jsi zahodila svůj nikon a vyměnila ho za polaroid? Je jednadvacáté století, Jenny. Lidi teď používají digitály.“ Bree vzhlédla, položila si ruku na srdce a předstírala obavy. „Máš potíže? Potřebuješ peníze?“

„Nech si ty legrácky,“ zabručela Jenine a zamávala fotkou Bree před obličejem. „Ten foťák jsem našla tam v majáku. Ale podívej se na tyhle!“

Bree, odhodlaná dohrát svůj vtip, si s hrůzou chytila obličej do dlaní. „Jenny, ty jsi kradla? Tomu nemůžu uvěřit. To nemůže být pravda! Nebohá, milá, nevinná Jenny se vydala na dráhu zločinu!“

„No tak.“ Jenine frustrovaně sklonila hlavu k pultu. „Ta fotka, Bree. Myslím, že jsem na ní vyfotila duchy.“

„A navíc má halucinace!“ vykřikla Bree, snímek však zvedla a prohlédla si ho ještě jednou.

Poprvé od chvíle, kdy Jenine vstoupila do obchodu, se Bree pohroužila do ticha. Její úsměv se vytratil, vystrídalo

jej zneklidnění, které se změnilo v zaujetí. Bez jediného slova odložila fotku na pult a zmizela ve skladišti za obchůdkem. Když se vrátila, měla v ruce čtvercovou lupu. Umístila ji přímo nad jeden z bledých tvarů na fotce a přiložila k ní oko. Jenine zadržela dech, zatímco si její kama-rádka fotku prohlížela.

„Zatraceně, Jenny.“ Když Bree vzhledla, ve tváři měla podivný výraz: napůl nervózní a napůl vzrušený, s náznakem rozjařenosti. „Žádného z těch lidí nepoznávám. Nikdy žádný obličej nezapomenu a přísahám, že jsem tyhle lidi nikdy v životě neviděla.“

Jenny ukázala na dítě krčící se u živého plotu. „Správce majáku říkal, že z toho majáku spadl nějaký chlapec a zabí-
bil se. Myslím, že tohle je on. A... myslím, že ten foťák je jeho.“

Bree hvízdavě vydechla. „Kdybys nebyla tak rozkošně nudná, myslela bych si, že si ze mě střílíš.“ Upřela na Jenine nekompromisní pohled. „Není to žert, že ne?“

„Přísahám, na mou duši.“ Jenine si přiložila ruku k hru-
di, což ona a Bree dělaly každou chvíli, když byly ještě malé. „Přišla jsem za tebou, protože jsi vloni chodila na ten kurz fotografování. Myslela jsem, že bys třeba poznala, kdyby to byla nějaká chyba, nebo tak.“

Bree zvedla nůžky a zase se pustila do kopretin. Nyní stříhala o něco důrazněji než před chvílí. „Tak zaprvé, po-
laroidy nedělají takové ‚chyby‘, jaké máš na mysli. To je všechno digitální záležitost. Tady je to jinak. Občas se může stát, že dojde k dvojité expozici nebo se ke snímku dostane světlo a poškodí ho, zatímco se ještě vyvíjí. Tak-
že ano, mohla by to být jenom velká chyba, ale vážně –
podívej se na to.“ Zarazila se, nechala květiny květinami a zabodla prst do jednoho z mužských duchů. „Tohle není

jen nějaká světelná skvrna. Je to naprosto zřetelný, i když poněkud průhledný člověk.“

„Někdo, kdo na té svatbě určitě nebyl.“

„Přesně tak. Chci říct, pořád by to snad mohla být dvojité expozice, ale vidíš ho? Vypadá, jako by tam doopravdy byl. U dvojité expozice jsou dva snímky přes sebe a k tomu patří celá řada nesrovnalostí. Předměty mají špatnou velikost, lidé se zdánlivě vznášejí ve vzduchu. Ale on ne. Je stejně velký jako všichni kolem a stojí na pevné zemi stejně jako ostatní. Sakra, ten malý kluk se dokonce dotýká toho křoví. Buď je to ta největší šťastná náhoda při hře světla a stínů, jakou jsem kdy viděla, nebo máme v rukou něco opravdu neobyčejného.“

Bree skončila s kopretinami, sesbírala je a zastrčila do kelíku s vodou. „Máš pořád ten foťák?“

„Jo, mám.“ Jenine vytáhla přístroj z kabelky a podala ho Bree.

„Je to starý model. Asi tak z osmdesátek.“

„To jsem si taky myslela.“

Bree otevřela přihrádku na filmy jen na tak dlouho, aby zkontrolovala její obsah, a zavřela ji dřív, než by světlo stačilo film poškodit. „Mohla bych něco vyfotit?“

„Jen do toho.“

Bree namířila objektiv na Jenine a stiskla spoušť.

Jenine na vteřinku oslepilo světlo, a když zamrkala, v zorném poli jí plavala řada flíčků. „Ostré světlo.“

„Přestaň kňourat.“ Bree se zazubila a vložila nevyvinutý snímek pod ubrousek, aby ho ochránila před světlem. „Jak dlouho trvá, než se vyvinou? Čtyři minuty?“

„Ty jsi tady odborník na foťáky.“

„Jenom na pořádné foťáky. Na ty digitální. Ne na tyhle hezounké starožitnosti.“ Bree foťák vrátila Jenine a zvedla

roli stuhy, kterou začala stříhat na menší kusy. „Máš na zítřek nějaké plány?“

„Ne. A co ty?“

„Jenom práci. V sobotu kšefty moc nejdou, tak jsem si řekla, že bych mohla zavřít dřív a zajít si na film.“

„Nechystala ses navštívit Travisě?“

„Eh, ani o něm nemluv.“ Bree chtěla odhodit prázdnou roličku od stuhy do koše, jenže minula a rulička skončila na zemi.

Bree s Travisem chodila už skoro čtyři roky. Občas byli nerozlučně zamilovaní a jindy se nenáviděli se spalující intenzitou. Jenine jejich vztah připadal bizarní, matoucí a mimořádně fascinující. Přitáhla si kolena až pod bradu. „Co ti provedl?“

„Koupil tu nejpálivější čili omáčku, jakou sehnal, a pomazal mi s ní celý sendvič, aniž mi to řekl. Šíleně to páliło, myslela jsem, že umírám. A ten kretén to celé natáčel a teď tvrdí, že to vrazí na internet a bude se dívat, jak se z toho stane virál.“

Jenine odolala nutkání požádat o odkaz a raději zamumlala něco soucitného. Travis miloval kanadské žertíky skoro stejně jako samotná Bree. Jejich další hádku nepochybně způsobí Breeina pomsta.

Bree zpracovala druhou roli stuhy a zbytečně prudce odhodila nůžky. „Ta fotka už by měla být hotová, ne?“ Vynadala snímek zpod ubrousku a obrátila ho. Vykulila oči.

„Co je? Co je? Ukaž mi to.“ Jenine seskočila ze stoličky, aby se Bree podívala přes rameno.

Na snímku byla Jenine sedící za pultem a rozpačitě se usmívající do objektivu. Kytice a bedny s krabicemi v pozadí byly rozmazané a fotka byla plná zvláštních odstínů a barev, jimiž byl polaroid typický.

Jedinou bezbarvou částí fotky byla žena stojící přímo za Jenine. Dlouhé vlasy jí zplihle visely kolem vyhublého obličje a prázdné oči upírala na Jeninin zátylek.

„Ale ne,“ zašeptala Jenine. „Ne.“

Po zádech jí přeběhl mráz, až se jí chloupky postavily do pozoru. Zнала odpověď, ale stejně se musela zeptat: „Nikdo za mnou nebyl, když jsi to fotila, že ne?“

Bree se divoce, pištivě zasmála. „Ne, zlato. A rozhodně nikdo, kdo by vypadal takhle. Do prdele.“

„Myslíš... Myslíš, že tu je pořád?“

„Sakra. Doufám, že ne. Ne v mém obchodě.“ Bree vzhlédla k Jenine, oči naplněné horečnatou energií. „Chceš odsud zmizet?“

„Šla bys se mnou?“

Než mohla Bree odpovědět, praskly dveře. Obě nadskočily a Jenine zaječela.

„Mě si nevšímejte. Jenom nesu kytky.“ Doručovatel Burke zacouval do místnosti s vozíkem naloženým bednami s čerstvými květinami, které vyskládal před pult. Jenine si přiložila ruku na srdce a čekala, až se jí zklidní tep.

„To je všechno, Breanno,“ řekl Burke, zatímco Bree ho nem vytahovala z pokladny hotovost.

„Díky. Uvidíme se v úterý?“

„Jasně. Mějte se krásně, dámy.“

Bree počkala, než se jeho dodávka s burácením probudila k životu a odjela, teprve poté promluvila. „Měla bys jít.“ Její hlas už byl vyrovnanější, ale prsty se jí pořád trochu třáslы, když zvedla obě polaroidové fotografie. Vložila je do obálky, zalepila ji a předala ji Jenine. „Vím, že se musíš učit na zkoušky. Udělej to a slib mi, že se při tom nebudeš dívat na tyhle fotky ani na ně nebudeš myslet, jasné?“

„Dobře,“ zašeptala Jenine. Připadala si, jako by zase byla na střední a znovu si musela vyslechnout přednášku od starší Bree o tom, jak se pořádně jí oběd.

„A Jenine, kdybych byla na tvém místě, spálila bych je.“

„Budu o tom přemýšlet.“

Bree si ji přitáhla do pevného objetí. „Dávej na sebe pozor, holka. Zavolám ti později, jo?“

„Jasně,“ přitakala Jenine, sevřela kamarádku v náruči a přála si, aby ji nikdy nemusela pustit.

2

Jenine odhodila obálku na kuchyňský pult. Tři kočky se jí motaly pod nohama a ona si uvědomila, že je ráno nenakrmila. S tichými omluvami vylovila krmivo ze skříně a rozdělila ho do tří misek. Zatímco kočky žraly, její pohled se stočil k fotkám.

Místo nich si však vytáhla učebnice práva. Už měla za sebou skoro dva roky tříletého advokátského programu. Studium jí šlo dost dobře na to, aby měla slušnou šanci získat pozici v jedné ze dvou místních kanceláří, možná dokonce i v nějakém jiném, větším městě, pokud sežene dobrá doporučení. Dotáhla si židli k lince a otevřela učebnici, ale fotky v obálce ji stále rozptylovaly.

Mohl by ten foták být nějaký žert? Třeba to byla hračka, pečlivě navržená tak, aby vypadala jako polaroid, ale s digitálními funkcemi, které přidávaly ty přízračné postavy. Přístroj by musel dokázat rozpoznat tvary na fotce, aby je mohl správně upravit, ale takové věci už dnešní technika umí, ne?

Jenine zabouchla knihu a zvedla obálku. Už ji chtěla rozlepit, pak ji odložila a za chvíli ji opět zvedla. Bree jí kladla na srdce, aby fotky ignorovala, a Bree měla obvykle

pravdu. Měla spořádaný život, firmu, vlastní domov a *převážně* stabilní vztah. Dalo by se říct, že z nich dvou byla vyspělejší. Její názor by proto měl mít větší váhu než ten Jeninin.

Nakonec obálku roztrhla a vytáhla druhou fotku. Byla přesně taková, jak si ji pamatovala: její vlastní obličej mrkající do kamery a koutky úst pozvednuté v počátcích potrhlého úsměvu. Přímo za ní stála bytost se zplihlými vlasy, propadlými tvářemi a mrtvými očima.

Nebyl to jenom digitální trik. Ten duch se díval přímo na Jenininu hlavu – nejen víceméně jejím směrem, ale přímo na ni, jako dravec sledující kořist.

Jenine odložila fotografii na linku, opřela si bradu do dlaní a prsty si přitiskla k ústům.

Jaké byly možnosti? Mohl by to být kanadský žertík. Nějaký chytrý, dobře vymyšlený a propracovaný žertík.

Nebo by ten přístroj mohl zobrazovat opravdové duchy chodící mezi lidmi, neviditelné, dokud je nezachytí na film. Sklonila hlavu, až se čelem opřela o linku. Byla chladná a pevná a pomáhala jí držet se zdravého rozumu.

Duchové. Opravdoví duchové. Neustále kolem mě. Zvedla hlavu a znovu se na fotku zadívala. Jestli je to podvrh, tak nebude dokonalý. Bude obsahovat chyby a ona je jen musí najít. Ale to se snáz řekne, než udělá. Polaroidový snímek byl zrnitý a barvy vypadaly, jako by někdo na snímek použil filtr, neviděla však žádné anomálie. Duch patrně stál asi půl metru za Jenine. Stíny na jeho průsvitném obličejí odpovídaly osvětlení v obchodě. Hrana pultu zakrývala spodní polovinu jeho těla.

Jenine se zadrhl dech. Na fotce byl ještě jeden duch. Na okraji byl kousek okna s výhledem do ulice. A za sklem viděla toho chlapce ze svatby – chlapce, o němž si myslela,

že ten fotoaparát vlastnil. Jeho obličej byl v jasném světle jen stěží viditelnou šmouhou.

Roztřesenými prsty fotku odložila. Foťák měla stále v kabelce. Pořád v něm byl film. *Mohla bych pořídit další fotku a podívat se.* Jen aby zjistila, jestli jsou ty snímky opravdové. Jen aby se přesvědčila, jestli ji ten chlapec ne-následoval domů.

Jen aby se dozvěděla, jestli v jejím domě někdo není, nestojí třeba přímo za ní a nepozoruje ji svýma mrtvýma očima.

Vrátila snímek do obálky a schovala ji na horní polici, mimo dohled. Pak pustila televizi a zesílila hlasitost tak moc, až neslyšela úzkostné myšlenky vířící v její hlavě.

Potom se vrátila do kuchyně pro láhev vína, kterou jí dala teta, když dokončila vysokou školu. Jenine ji nikdy neotevřela, ale teď byla rozhozená a vylekaná a polovina skleničky by ji mohla uklidnit.

Jenom polovina.

Nalila si víno do sklenice na vodu a posadila se u kuchyňského pultu. Právnícké knihy ležely zapomenuté vedle ní a v televizi běžel nějaký soutěžní pořad o renovaci domů, zatímco ona jen slepě zírala do zdi a snažila se ne-myslet na ten fotoaparát.

S úderem sedmé hodiny uslyšela, jak se vchodové dveře jejího bytu hlučně otevřely. Ani se nemusela otáčet, aby věděla, kdo to je. Bree byla jediná, komu věřila dost na to, aby jí dala náhradní klíč.

Byt byl osvětlený tak, jak to jen bylo možné, a z televize vyřvávaly zprávy. Bree odložila na kuchyňský pult dvě

nákupní tašky a naklonila se přes opěradlo gauče ke shrbené Jenine. „Ahoj, holka. Zkoušela jsem ti volat, ale nebrala jsi to. Těžký den?“

Jenine se pokusila o slabý úsměv. „Ten nejhorší. Pro-miň. Podívala jsem se na ty fotky.“

„Ach, Jenny.“ Bree ovinula paže kolem Jeninina trupu a objala ji. „Klid, přijdeme na to.“

„To není všechno.“ Jenine vytáhla nohy nahoru a schovala si obličej mezi koleny.

Bree ji pustila, obešla gauč, vypnula televizi a plácla sebou vedle Jenine. „Svěř se mi se svými hříchy, dítě, neboť já jsem ten, kdo odpouští,“ zanotovala.

Jenine vyprskla potlačovaným smíchem, ale pak se utišila. „Opila jsem se.“

„A jsi pořád opilá, holka?“

„Ne, ne... Teda, ne moc.“

„Takže, co se stalo?“ Breein úsměv se vytratil a ve tváři se jí mihlo pochopení. „Ty jsi pořídila další fotky, že jo?“

„Zbylo tam ještě pět snímků. Použila jsem je všechny.“ Jenine zvedla polštář, začala si hrát s jeho třásněmi a přitom zuřivě mrkala.

„Můžu se na ně podívat?“

„Jsou v kuchyni.“

Jenine počkala, než je Bree najde. Soustředila se na polštář ve svých rukou, prsty mnula měkká vlákna třásní a táhla za volné konce.

Bree se posadila vedle ní. Procházela jednu fotku po druhé a vstřebávala podrobnosti. „No, do prdele. Měla jsi mi zavolat.“

Jenine pokrčila rameny a vyhýbala se kamarádčinu pohledu. „Stejně bys nemohla nic dělat. *Nedá* se nic dělat. Nemůžu – nemůžu jim uniknout.“

Bree se nadechla přes zaťaté zuby a prohlížela si fotky znovu a pomaleji. Jeninina nejtlustší kočka skočila na područku gauče, posadila se a přezíravě je pozorovala.

Bylo to celkem pět fotek: jedna z obývacího pokoje, dvě z ložnice, jedna z koupelny a jedna z chodby směrem ke kuchyni. Na té z chodby toho moc nebylo. Samotná chodba byla prázdná, ale v kuchyni byl vidět kousek něčeho bílého, převážně skrytého za zdí, jako by se něco až příliš pozdě pokusilo schovat.

Na fotce z obývacího pokoje byla jen jedna bytost. V rohu čelem ke zdi stála nějaká žena. Ramena a kolena měla zkřivená, jako by trpěla nějakým onemocněním kostí. Dlouhou noční košili měla pošpiněnou a plešatou hlavu obrácenou k objektivu tak akorát, aby foťák zachytil záblesk jednoho oka. Bree se honem přesunula k dalšímu snímku.

Momentka z koupelny ukazovala odraz Jeninina obličej v zrcadle, obličej zamračeného, vystrašeného a zčernalého vypitým vínem. Byly tam ale ještě dvě další bytosti, dva muži. První – starý, plešatý a se skvrnami potu v podpaží – se vrhal ke kameře a natahoval k Jenine ruku, oteklé tváře rozšířené úšklebkem. Jeho průsvitnou kůži pokrývala vrstva potu. Druhý duch, mladý muž s propadlým obličejem a tetováním na rameni, seděl ve vaně, oči upřené ke stropu a ústa stažená do dlouhé linky. Voda, v níž seděl, byla zabarvená do červena.

Poslední dvě fotky byly z ložnice. Jeninina postel, neustlaná a rozházená z toho, jak ji předchozí noci po noční můře ve spěchu opustila, stála uprostřed místnosti. Na první fotce se jedna z koček olizovala na koberci, zatímco v rohu stálo malé dítě a pozorovalo ji. To dítě, dívka s šedými šaty a vlasy nahrubo spletenými do copu, mělo propadlý, neradostný obličej a prázdné oči. Na posteli ležel

na zádech muž, jeho tílko jen stěží zakrývalo jeho vrásčitou kůži. Jednu ruku měl zdviženou, gestikuloval, jako by právě mluvil.

Druhý snímek byl pořízený jen několik vteřin po tom prvním. Muž na posteli si zřejmě uvědomil přítomnost fotoaparátu a podíval se přímo do objektivu, tvář zkřivenou hněvem. V záběru se objevila nová postava: žena, která vyšla zpoza skříně, za níž se předtím zřejmě schovávala. Její viktoriánské šaty s vysokým límcem a nízkým lemem sahajícím až přes boty byly potřísněné tmavými skvrnami. S chladným a přísným výrazem hleděla do objektivu.

Dívka už nesledovala kočku, ale stála přímo před foťákem a zírala do objektivu. Ústa měla rozevřená v němém výkřiku, takže odhalovala zkažené zuby trčící z temných dásní.

„Zatraceně,“ špitla Bree. „Ale ne, Jenny. Vážně jsi mi měla zavolat. Mohla jsem krám zavřít dřív. Mohla jsem...“

„Ale co bys udělala?“ zeptala se Jenine a odhodila polštář směrem k televizi. Nedoletěl dost daleko a dopadl na podlahu.

Bree jí ovinula ruce kolem ramenou a vtáhla ji do prudkého objetí. „Morální podpora, ty hlupačko. A víno. Můžeme vypít hektolitry vína a na ten hloupý foťák zapomenout.“

Jenine se zachichotala. „Myslím, že vína už jsem dneska měla dost.“

„No, v tom případě můžeme koukat na kýčovité romantické komedie a jíst nezdravé jídlo a mluvit o tom, jaký pitomec je ten můj Travis. A můžeme spát společně. Mohla bych si půjčit tvoje pyžamo, ne?“

„Hmm.“ Jenine se o Bree opřela. „Už celá léta jsme nespaly společně. Bylo by to hezké.“ Zaváhala. „Za předpokladu,

že ti to nevadí. Chci říct, že já bych nechtěla spát na místě, odkud pocházejí takové... fotky.“

„Hej, s tím si nelam hlavu.“ Bree rozpačitě pokrčila rameny. „Vždyť jsi tím polaroidem vyfotila už tři místa a všechna byla zamořená duchy. Proč si myslíš, že by to v mém bytě bylo lepší? Je ještě starší než tvůj, duchy nejspíš bude úplně přecpaný.“

„Ale i tak. Je to jiné, když jsi je doopravdy viděla.“

„Jo,“ uznala Bree. „To je pravda. Ale víš co, spolu budeme v bezpečí, ne? Tak pojď, rozjedeme ten večírek.“

Následující hodinu dělaly přesně to. Bree v rádiu nalaдила stanici, kde hráli samé písničky, o jakých Jenine nikdy ani neslyšela, a pak tahala z tašek jeden pytlík sladkostí a chipsů za druhým. Očividně očekávala, že dnes bude potřeba spousta zobání.

Vyhýbaly se Jeninině ložnici – ty fotky měly v mysli vypálené stále příliš jasně – a raději si dotáhly náhradní matraci a peřiny do obývacího pokoje, který byl na fotkách relativně duchoprázdný.

Bree vybrala romantickou komedii, ale v půlce ji vypnuly, protože Bree příliš připomínala, jak moc nenávidí Travise. Ležely spolu na úzké matraci, hleděly na prázdnou obrazovku a nechaly se ovinout tichem. Dvě ze tří koček se jim během filmu schoulily na peřině do klubíčka a Jenine tu bližší z nich drbala na hlavě.

„Slyšela jsem, že zvířata poznají, když jsou kolem duchové,“ poznamenala nakonec.

Bree se převálila. Vlasy už neměla upravené a načesané, na několika místech jí trčely od hlavy. „Řekla bych, že si na ně zvykla. Jestli – a tohle je velké jestli – ten foťák opravdu fotí duchy, tak asi můžeme bezpečně říct, že duchů je kolem mnohem víc, než jsme si myslely.“

„Nejsou to všichni lidé, kteří kdy zemřeli,“ tvrdila Jenine, „jinak by se sem ani nevešli, ale jo, je jich hodně. Možná jsou tu jen ti, kteří mají nějaké nedokončené záležitosti.“

„Nebo měli nešťastný život. Ani jeden z nich nevypadal zrovna vesele.“

Na chvíli se zahleděly ke stropu. Dorazila i třetí kočka a rozvalila se v prostoru mezi nimi.

„Nejspíš tu jsou pořád a my je jen nevidíme,“ řekla Bree. „Asi jako švábi. Jsou příšerní a nechceš je u sebe mít, ale pokud si hledí svého a zůstávají ve stěnách, nijak zvlášť ti nepřekážejí.“

„Myslíš si, že nás slyší?“

„To nevím. Z fotek v ložnici to vypadá, že reagovali na ten foták.“

„Jo.“

„Ale musejí být neškodní. Není možné, aby o nich lidi nevěděli, kdyby jich bylo tolik a byli nebezpeční.“

„Jo.“

„Nezníš právě přesvědčeně.“

Jenine vydechla. „No, víš – vypadají rozzlobeně. Hlavně ten muž na mojí posteli. Nevím, jestli tam ještě někdy dokážu klidně spát. Vypadal rozzuřeně. Jako by mě nenáviděl.“ Překulila se na břicho. „Nechci, aby mě někdo nenáviděl.“

Bree se natáhla a rozcuchala jí vlasy. „Ale zlato, tomu se nevyhneš. Kdybych se já schoulila do klubíčka jenom proto, že mě někdo nemá rád –“

„Jak by tebe někdo mohl nemít rád?“ zasmála se srdečně Jenine.

Bree jí rozcuchala vlasy ještě víc.

Jeninin úsměv povadl. Polkla. „Myslíš, že bychom to měly někomu ukázat?“

Bree neodpověděla okamžitě, ale zahleděla se na protější roh, u něhož na fotce stála ta žena. „Komu bys to chtěla ukázat?“

„Nevím, nějakým lovcům duchů? Jsou opravdoví, ne jen v televizi, že jo?“

„Jasně. Cokoli může být práce, za předpokladu, že najdeš někoho, kdo ti za to zaplatí.“

„Takže bychom je někomu z nich ukázaly. Nebo třeba odborníkovi na fotky? Nebo novináři?“

Bree se zasmála. „A neřekli by prostě, že to je podvod? Žijeme ve světě upravovaných fotek a filtrů. Všechno se dá nafingovat.“

„A co kdybychom pořídily nový film a ukázaly jim to naživo? To by bylo dost těžké vyvrátit.“

Bree se nad tím nápadem zamyslela. „Jo. Možná. Chceš být slavná?“

„Ne.“ Jenine se odmlčela, natáhla ruku a pohladila kočku po svém boku. „Ne, chci říct – ne. Asi jen... chci, aby to byl problém někoho jiného.“

„Jo, to já taky.“

Obě se zadívaly do rohu a prohlížely si hladkou omítku a podlahovou lištu. Jenine přemýšlela, jestli tam ta žena s křivýma nohama pořád stojí.

„Mám pár kontaktů ve světě fotografování,“ řekla Bree. „Někdo z nich asi dokáže sehnat film vhodný do toho polaroidu. Je to starý model, takže to možná nebude snadné, ale potřebujeme jenom pár fotek.“

Jenine odtrhla oči od toho kouta jako první. „Myslíš, že náš foťák je jediný, který tohle dělá?“

„Náš?“ Bree se zasmála. „Je to tvůj foťák, zlato. Nezahrnuj mě do svých problémů.“

„Mluv vážně. Co myslíš?“

„No... řekla bych, že je šance tak jedna ku milionu – ne, jedna ku miliardě –, že tenhle je jediný. Určitě jich bude víc.“

„V tom případě bychom třeba mohly něco zjistit na internetu.“

„Velkolepý google zodpoví všechny tvé otázky.“

„No tak, Bree, snažím se mluvit vážně.“

Bree se ušklíbla. „Já taky, já taky. Google ví všechno. Prostě tam napiš ,můj foťák fotí duchy, jak mám zařídit, aby přestal, prosím‘ a on ti odpoví.“

Jenine po Bree hodila polštář, ale přesto se rozesmála spolu s ní. Na pár krátkých okamžiků jí připadalo, jako by zase byly na střední škole, bezstarostné a v bezpečí, a přespávaly u Bree.

Jenine se probudila krátce po deváté ráno. Podle uklizené kuchyně hádala, že Bree musí být vzhůru už několik hodin. Vstala a odkopla stranou rozházené polštáře.

Bree našla v pokoji pro hosty, kde v prostoru, který si udělala na podlaze, cvičila pilates. Funěla, potila se a tvářila se odhodlaně.

Jenine zavrtěla hlavou a promnula si oči. „Zpomalíš vůbec někdy?“

„Život je moc krátký, musíš se otáčet, abys toho co nejvíc stihla.“ Bree zkroutila tělo do pózy, která nevypadala ani pohodlně, ani zdravě. „No tak, kobyliko, sedni si a já ti ukážu zázraky ranního cvičení.“

„Jsem v pohodě. Neměla bys být v práci?“

„Je sobota.“

„No a? Pracuješ každou sobotu.“

Bree si odhrnula krátké vlasy z očí, překulila se na záda a začala pumpovat nohama. „Rozhodla jsem se, že si budu radši dávat o víkendu volno. Zavolala jsem Nině. Nevadí jí vzít si směny navíc.“

Jenine se posadila na zem a přitáhla si nohy pod sebe. „Děláš to, abys mohla zůstat se mnou, že jo?“

„No, chtěla jsem hrát roli mlčenlivého mučedníka, ale když mi musíš kazit legraci – ano.“

„Nedělej to, Bree, vážně. Nepotřebuju chůvu.“

„Kdo říká, že to dělám pro tebe?“ Bree zafuněla a zvedla se do sedu. Jenine si vždy myslela, že pilates je jemné, delikátní cvičení, ale v Breeině podání vypadalo spíš náročné a agresivní. „No, jestli chceš ryzí a upřímnou pravdu, tak ani já nejsem z těch duchů nijak nadšená. Viděla jsi tu holku v mém krámě. Sakra, nechci tam celý den vysedávat jen v její společnosti.“

Jenine se usmála. „To chápu.“

„Myslím to vážně. Kdybych si měla vybrat, jestli strávím den s tebou, nebo s přízračnou, odpornou bytostí z jiné dimenze, vyhrála bys. Ale jen o chlup.“ Mrkla na ni a začala skládat deku, na níž cvičila. „Máš na dnešek něco v plánu?“

„Číst skripta. Ale nemyslím si, že mi to půjde.“

„To je dobře, protože jsem zavolala jednomu ze svých kontaktů a on má pár balíčků starých filmů do polaroidu, které nám prodá. Dej mi minutku, než se osprchuju, a můžeme si pro ně zajet.“

3

Vyrazily Breeiným autem, maličkým a s dveřmi polepenými reklamami na její květinářství. Krátce poté, co vyjely z předměstí, Bree zazvonil telefon.

„Neměly bychom to zvednout?“ zeptala se Jenine, když se k-popové vyzvánění spustilo podruhé.

„Ne.“ Breein obličej vypadal jako vytesaný ze žuly.

„Je to... Je to Travis?“

„Jo.“

„Aha.“ Jenine hleděla na telefon blikající v Breeině kabelce.

Bree a Travis se pohádali už dřív, občas na sebe vysloveně ječeli, ale vždycky se zase rychle usmířili. Travis za ní přišel s pugétem květin ukradených ze sousedovic zahrady nebo s lístky na indie kapelu a Bree maximálně do pár minut přestala předstírat hněv. Tahle nedávná rozmíška ale byla jiná. Bree se na něj doopravdy rozzlobila tak, jak to Jenine ještě neviděla.

„Mluvila jsi s ním od včerejška?“

„Ano. Neptej se.“ Bree zesílila rádio a zazubila se. „Jé, tuhle písničku miluju.“

Tím se konverzace na zbytek hodinové jízdy úplně zastavila.

Dorazily k domu se zahradou zarostlou plevelem, prázdným, vychýleným pítkem pro ptáky a s olupující se barvou. V koutě u plotu se válely hromady mrtvé, tlející vegetace, zřejmě pozůstatky nedokončeného jarního úklidu.

„Tohle je ono?“ zeptala se Jenine.

„Vypadá to tak.“ Bree zvesela vyskočila z auta a vykročila po příjezdové cestě.

Obchodní výměna trvala necelou minutu. Dveře jim otevřel postarší plešatící muž, který vypadal upřímně potěšeně, že Bree vidí. Za hrst bankovek jí předal obálku a pak jim zamával na rozloučenou.

Posadily se do auta a Jenine obálku otevřela a zastrčila deset polaroidových papírů do foťáku.

„Měly bychom to radši otestovat,“ navrhla Bree. „Vyfoť ten dům. Vypadá staře, vsadím se, že se kolem něj potlouká celá banda duchů.“

Jenine namířila objektiv a stiskla spoušť. Bree vzala nevyvolanou fotku, která vyjela ven, a zastrčila ji do přihrádky na rukavice, aby ji nepoškodilo světlo. „Chtěla by ses cestou domů někde zastavit?“ zeptala se, když zařadila rychlost.

„Co máš na mysli?“

„Mně je to jedno. Pláž. Park. Disneyland.“

„Disneyland?“ Jenine se zasmála. „Jako bych si snad mohla dovolit vstupenku. Nemůžeme být všichni tak bohatí jako ty.“

Bree se ušklíbla, ale hned se zatvářila vážně. „To je v pohodě. Zvu tě.“

„Cože? O tom ani nevtipkuj.“

Bree našpulila rty, ale víc na kamarádku netlačila.

Jenine koukala z okna na domy uhánějící kolem. Byl svěží teplý den s mírným vánkem, díky němuž nebylo nepříjemné horko.

Bylo příliš hezky na to, aby strávily den doma, ale Jenine měla podezření, že to není ten důvod, proč Bree navrhla, aby se cestou někde zastavily.

„Vážně nechceš mluvit s Travisem, že ne?“

Bree se nad tou otázkou zamyslela. „Ne. Myslím, že tentokrát jsme spolu možná vážně skončili.“

„Kvůli tomu žertíku?“

„Ne.“ Bree zavrtěla hlavou, a i když se usmívala, v koutcích očí se jí zaleskly slzy. „Ne, ne. Myslím, že to byla jen... poslední kapka. Asi.“

Jenine čekala, dovolila, aby se ticho prodloužilo a nenásilně Bree povzbudilo, aby pokračovala dál.

Bree si otřela slzy a rozmazala si make-up. „Dneska ráno mi zavolal, předtím než ses probudila. Já... řekla pár věcí, které jsem říkat neměla. On vybuchl. Začal vytahovat spoustu věcí, o kterých jsem si myslela, že už jsme je vyřešili. Staré spory. Rozčílilo mě to. Prohlásil, že jsem toxická. Že jsem vyšinutá. Že mu ničím život.“

Zmlkla a zhluboka lapala po dechu. Řasenku měla rozmazanou a prsty se jí na volantů klepaly rozrušením.

Jenine chtěla říct něco, čím by kamarádce pomohla, ale v hlavě měla prázdno. Podařilo se jí jen zamumlat: „Nemyslím si, že jsi vyšinutá.“

Bree se zasmála a promnula si oči. „Máš pravdu, zlato. Víš co? Máš absolutní pravdu. Jo a někam rozhodně pojedeme. Vybíráš ty.“

Nakonec se rozhodly zajet do pobřežního parku. Bree zaparkovala pod stromem, protáhla se a zakroužila rameny, aby si je uvolnila. „Máš štěstí, že mám v kufru vybavení na piknik pro případ nouze.“

„Vážně?“ Jenine se zkroutila, aby se podívala za sebe. „Kde ho máš schovaný?“

„Tam, kde by měla být rezerva. Chceš se mrknout na tu fotku, než vylezeme ven? Já bych chtěla vědět, jestli nový papír funguje stejně jako ten starý.“

Jenine otevřela přihrádku na rukavice a čtvercovou kartičku z ní vytáhla. Na jednu stranu očekávala, že uvidí duchy potulující se kolem budovy, stejně jako u sebe doma. Ale snímek by zrovna tak mohl být prázdný – jen nudný, starý dům na nudném, starém předměstí.

Z toho, co na fotce bylo, se však zachvěla. Přímo k oknu auta se tiskla žena, celá bledě šedá a černá. Ruce končící vybledlými nehty se zapíraly o sklo. Řídké vlasy vlály kolem vráscitého obličej a bílé, nevidomé oči upřeně hleděly dovnitř. Ústa byla v němém výkřiku otevřená mnohem víc do šířky, než by mělo být možné, a černota v nich se zdála být nekonečná.

Bree se zašklebila. „Fuj. Paráda. No, takže ten foťák asi pořád funguje.“

„Jo,“ odpověděla Jenine automaticky a dál zírala na ženininy šaty, jež jí byly nepříjemně povědomé. V mysli se vrátila k první fotce, kterou pořídila, k té ze svatby. Kousek od stolu s dortem stála žena s kšticí bílých vlasů a na sobě měla šaty s velice podobným květovaným vzorem. *To přece nemůže být ta samá, ne?*

Bree vystoupila a přešla ke kufru. „Pojď mi pomoci, prosím,“ zavolala a s námahou vytahovala ven piknikový koš.

Jenine zastrčila fotku zpět do přihrádky a otočila se, aby otevřela dveře. Jenže vzápětí ztuhla.

Na skle zůstaly dva otisky rukou. Byly tak nepatrné, že skoro vypadaly jako pouhý optický klam, ale když se Jenine naklonila blíž, rozeznala nezaměnitelné obrysy roztažených prstů.

Bree na ni znovu zavolala a Jenine vystřelila z auta tak rychle, jak jí to nohy dovolily.

Bree byla překvapivě dobře připravená a už rozkládala nouzový piknikový koš vybavený konzervami s polévkou, balíčky sušenek a trvanlivým ovocným džusem. Jenine se neubránila dojmu, že ty zásoby měly vystačit i pro případ apokalypsy.

Park byl stinný a skýtal výhled na oceán. Našly si strom v relativně prázdném koutě a vybalily koš. Bree zabalila všechny myslitelné druhy příborů, ale zapoměla na otvírák na konzervy, a tak jedly jen sušenky a pily džus a přitom se dívaly, jak si skupinka dětí v jiné části parku hraje na babu.

„Tohle je hezké,“ řekla Jenine, aby přerušila ticho. „Už jsme to neudělaly celou věčnost.“

„Já vím. Pořád máš totiž nos zabořený do těch právnických učebnic.“

Jenine se zakuckala sušenkou. „Cože? Můžeš mi říct, kdy jsem odmítla příležitost jít ven? To ty trávíš celé dny v tom svém krámkě.“

„A už mě skoro vůbec nenavštěvuješ.“ Bree si povzdechla a lehla si na trávu. „Myslíš si, že už pro tebe nejsem dost dobrá, když dostaneš ten svůj slavný baristerský titul.“

Jenine chvíli trvalo, než si uvědomila, že ji kamarádka jen škádlí. Zasmála se. „Budu obhájkyně, ty trdlo.“

„Milá zlatá, nepřišla jsi ani na moji poslední narozeninovou oslavu!“

„Odešla jsem dřív,“ opravila ji. „Zůstala jsem, co nejdéle jsem mohla. Víš, že nesnáším davy lidí.“

„Nevšimla sis mého nového střihu.“

„Ale všimla!“

„Skoro o dva týdny později, holka.“ Bree se rozesmála a štouchla Jenine do stehna. „Přísahám, že jsi horší než Travis.“

Jenine se neubránila smíchu.

Blížilo se poledne a park se pomalu plnil. Jenine sledovala vzdálené postavy přecházející po trávě. Zjistila, že přemýšlí o jejich budoucnosti: kolik z těch párů asi ještě bude za dvacet let spolu, kolik z nich zemře předčasně a kolik spolu bude mluvit i za deset let. *Možná polovina?*

„Jsme dobré kamarádky, že jo?“ zeptala se.

„Ty nejlepší,“ odpověděla Bree.

„Přála bych si, aby to takhle vydrželo navždy.“

„A kdo říká, že to tak nemůže být?“ Bree se posadila a chytila Jenine kolem ramen. „Přece bychom nedovolily, aby naše přátelství roztrhlo něco tak hloupého, jako je smrtelný život.“

„Mluvila jsem vážně.“

„Dobře.“ Bree vykopla nohy před sebe. „Možná nebudeme navěky spolu. Třeba dostaneš super práci ve velkém městě. Nebo si já založím nové květinářství v Antarktidě. Ale ráda bych si myslela, že patříme mezi takové kamarádky, které by se mohly jednoho dne sejít, až jim bude osmdesát, a hned si povídat, jako by se naposled viděly teprve včera.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Přízračný fotoaparát.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.